

SCÉNÁŘ – MILENA ŠŤASTNÁ

Milena Šťastná se narodila 24.7.1929 v obci Krásný Les u Chabařovic , pocházela z rodiny finančního strážce Václava Šťastného. Otec Václav Šťastný se vrátil z první světové války jako italský legionář. Vážil si T. G. Masaryka.

Po válce vstoupil do finanční stráže v Petrovicích u Jablonného v Podještědí. Maminka krásně zpívala, hrála na citeru a také uměla šít, šila i tatínkovi uniformy. Vztah maminky a tatínka byl zprvu komplikovaný, jelikož on jako člen finanční stráže musel žádat o povolení k sňatku, které mu bylo dáno až po narození jejich první dcery Elišky.

Tatínek byl velmi ctižádostivý a u finanční stráže to dotáhl až na vrchního inspektora první třídy, bohužel to pro rodinu znamenalo, že vždy když byl povýšen, tak následovalo stěhování, což se stalo 16 krát.

Když byl paní Mileně jeden rok, tak se přestěhovali do obce Fukov, poté do Lipové kde již navštěvovala českou mateřskou školu i první dva roky základní školy. Tatínek hrál ochotnické divadlo, byl v Sokolu, ona jako malá se sestrou chodila také cvičit do Sokolovny.

V roce 1938 při mobilizaci její babička, která neuměla česky, ubytovala české a slovenské vojáky. Babička je milovala, vařili společně v její kuchyni a dala jim k dispozici stodolu. Ona jako holka (4. třída) byla u babičky v Petrovicích na prázdninách a po prázdninách dostala dopis od jednoho z vojáků, ve kterém jí mimo jiné píše: **A hodně se uč a piš podepřenou rukou, jak jsem tě to učil!**

Do druhé třídy už chodila do Kunštátu v Orlických horách, naučila se tam lyžovat... V té době také začala ráda číst. **Protože, mi půjčili ve škole knihu, a nejradši jsem četla, když jsem měla utírat nádobí.**

Jednoho dne jí tatínek volá domů, že se musí s maminkou stěhovat, protože bude válka. Byl v té době velitel SOS – svaz obránců státu. Hlídali Kunštát, vybudovali si v lese strážní chatu, měli tam rádio. Slyšeli v německém rádiu, jak Češi v Kunštátě ubližují Němcům – ale nic takového se tam nedělo

Tak stěhují se s maminkou do Hradce Králové k tetě Bertě, maminka nechala převézt nábytek, ale nevzali malé Milence kočárek pro panenky, ale vzali jí lyže, za což byla ráda a tak když napadl sníh, vydala se sestrou do ulic Hradce Králové na lyžích hledat kopec. **A nikde žádnéj kopeček nebyl, a já jsem brečela, to bylo další, o co jsem přišla.**

Část války také prožili v Javornici, tam bylo oddělení finanční stráže, bydleli na faře, kterou jim poskytl hrabě Kolowrat. V Javornici nastupuje do gymnázia, kam chodil i nejmladší z Kolowratů **A ten celej gympl bavil tím, že za korunu překousnul žízalu, že za pětikorunu ukousnul žábě nohu.**

Po roce 1948 byl tatínek přeložen do Plzně a tam absolvovala pedagogickou fakultu. Kariéru učitelky zahájila ve Varnsdorfu a poté v Mikulášovicích, kde se jí moc líbilo, bohužel situace se po roce 68 zhoršila, ve sborovně panoval strach, učitelky vstupovaly do partaje, velice se rychle se přizpůsobily, tak aby to pro ně bylo výhodné. Jejího muže Bohumila Šimůnka, který byl, v té době ředitel, sesadili z funkce. Chtěla se odstěhovat z Mikulášovic, byla velmi zklamaná z toho, že její muž, který byl velmi čestný a poctivý, takhle dopadl. Jejich dcera chtěla na vysokou školu, dvakrát se nedostala, i když zkoušky udělala, tak nebyla přijata například pro nadbytečnost. Po letech se jim dostal do ruky její posudek ze školského odboru a tam se dozvěděli, že nebyla přijata, protože její otec byl pravičák a matka nepochopila politiku strany. **No, to jsem opravdu nepochopila, že Stalin dělal gulagy, že zavíral lidi.** Paní Šťastné také bylo po čase naznačováno, že není vhodná pro výuku českého jazyka. V roce 1977 opouští základní školu a pracuje v sociálních službách, nyní je v důchodu a stále žije v Mikulášovicích v domku u školy.